

Növbəti yoxluq

Fuad Cəfərli

Məni çox yoxluqlara öyrəşdirdilər...

Əslində, gedənlərin hamısı
məni daha çox yoxluğuna öyrəşdirərək
Ömür kimi hiss etirmədən
hər gün bir az gedirdilər.

İndi sən də...
Sus,
Lazım deyil, özünə əziyyət vermə,
Ürəyin necə istəyirsə, get.
İstəyirsən, bir sabah çağ
yalvar, üzr istə, "daha bacarmıram" de.
Ya da gecələrin birində
ürəyimə bənzətdiyin nə varsa, hər şeyi qır get.

Neyləyirsən elə,
yetər ki, yenidən
məni yoxluğa öyrəşdirmə.

Daha növbəti bir yoxluğa öyrəşmək istəmirəm.
Daha nifrətdirsə, nifrət etmək,
Sevməkdirsə, sevmək istəyirəm.
Qorxma, nə ehtiyat elədiyən qədər qəddar,
nə də sandığın kimi zəifəm.
Axı özün demişdin, safam;
Nə təhər işdirsə, həm də çox bilmişəm.
Hər misranda da dəliymişəm.
Bax görürsən, ağlın zirvəsindəyəm...
Ona görə də qorxma, necə istəyirsənsə,
nə vaxt istəyirsənsə, get.
Bircə məni yoxluğuna öyrəşdirmə...

Sən ananı, mən gülləmi
itirmişdim...

Dəqiq xatırlamıram,
Deyəsən, mənim gecə, vaxtımydı.
Bircə onu bilirəm ki,

onlar insan rəsmlərindən,
mənsə işdən yeni ayrılmışdım.

Bax, sən bu vaxt gəldin.
Gedişin necə vaxtsiz idisə,
gəlişin də elə idi.
Necə deyim, başa düşürsən məni?
Dünya da, mən də vaxtdan başqa
hər şeyi itirmişdik...

Hər yerdə savaşı idi;
Nə bir sığal teli darayırdı,
nə əllər bir yaxa bağlayırdı...
Bax, beləcə, mərmə adında
qorxudan doğulan uşaq kimi gəlmişdin
ömrümə.
Sən körpə kimi ananı,
mənsə əsgər kimi
gülləmi itirmişdim.

Bir köpəyimiz də olmadı...

Bir köpəyimiz də olmadı
gedənləri yola salandan sonra
bir-birimizə baxıb
yolçu boyda ah çəkək.
“Yənəmi, yənəmi?” – söylənək.

Günlər sonra köpəyimiz torpaqda,
bizsə istəmədən xatirələrdə eşələnərkən
qəfil, səbəbsiz yerə gülək...
Fəqət ağıllılar kimi yox, dəlilər kimi.
Axı ağıllıların gülüşü bəzən saxta olur.
Hə, dəlilər kimi gülək, dəlilər kimi.
Gözəl gülək, azad gülək, şən gülək...
Köpəyimizsə bizi xoşbəxt sansın,
qarşımızda oynasın.
Bayaq eşələndiyi torpaqda
gah sağa, gah sola yumalansın.

...Bir köpəyimiz də olmadı,
bir köpəyimiz də...
Gedənləri yola salandan sonra
biz kənarda səbəb axtararkən
bu səfər qəfil gələn gülüşümüz yox,
köpəyimiz olsun...
Və köpək ürəyi ilə bizi ovundursun.
Bizsə
yola düşən qonaq bizi necə itələmişdisə,
o köpəyi, o ürəyi elə itələyək.
Səhəri isə başına sığal çəkə-çəkə
bizdən istənilməyən üzrü
köpəyimizdən istəyək.

Yaş artdıqca ayrılıqların da çəkisi artır.
Hiss eləyirsən ki, bir vaxt birnəfəsə qaldırdığın
ayrılıqlar
indi zindana dönüb.
Daha əvvəlki kimi rahat qaldıra bilmirsən.
Görürsən ki, yox, bu ayrılıqlar köpəksiz adamın
işidir...
nəysə...
bir köpəyimiz də olmadı,
bir köpəyimiz də...

Kölgələr torpağı cırmaqalayanda
Qarşıqanın boyu yox
yolu uzanır.
Xeyli zamandır qarışqalar
ömürlərini yolda keçirir.
Kədərli mənzərədir
buğdalar isə gözləməkdən
daha rəngini itirib.